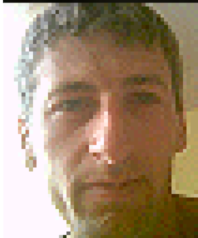

Şarpele Midgardului

Călătorea de multă vreme în pustiul de vată. Era încotoşmănat şi nu simţea frigul. În spate purta o raniţă grea, plină cu merinde.

Era supărat; putea să orbească. De-ar fi avut o pereche de ochelari de soare...

În plus, albul îi părea hipnotizator. Nu-şi putea înfrânge

sentimentul de singurătate dat de întinsul monoton. Uitase de ce apucase drumul acesta nesfârşit, cine era şi care era ţinta sa.

Urmărea o dâră lungă de paşi al cărui capăt se ascundea mereu dincolo de orizontul albastru-argintiu. Totuşi, se gândea la ce va face de se va schimba vremea sau când soarele va coborî dincolo de splendoarea asta pură şi plicticoasă.

„Voi încropi la repezeală un iglu, precum eschimoşii, mă voi întinde pe blana mea de oaie şi voi aştepta zorile sau moartea cu aroma somnului de gheaţă”.

Rareori, vedea tufe de măceş, în care se ascundeau stoluri de vrăbii zgribulite. De când mergea, dâra de paşi, pe care o urmărea pentru a nu rupe zăpada, se traversa tangenţial urma unei vulpi ieşite la vânătoare şi o cale ferată electrificată, cu sârmele zbârnâind sub chiciura groasă. Ar fi putut să se lase condus de linia deszăpezită, dar o teamă nestăpânită de civilizaţie îl forţa să continue calea îngustă a urmelor fără sfârşit.

„Dacă voi obosi, se va schimba vremea sau va cădea noaptea, voi construi la repezeală un iglu ca eschimoşii”...

Când pierdu din ochi stâlpii căii electrificate, începu să numere adânciturile făcute de bocancii neobişnuit de mari imprimate în zăpada puhavă.

Ocupaţia asta îl purtă până la o statuie săpată cu măiestrie în bulgări mari de zăpadă. Nu avea rost să mai parcurgă dârele lungi făcute pentru a spori sferele albe. Nici el nu rezistă tentaţiei copilăreşti de a face bulgări mari şi de a presa zăpada cu mâinile goale. Folosindu-se de cuţit, imită statuia. La sfârşit, păreau identice. Ambele statui întruchipau aceiaşi femeie bătrân. Poate era mama necunoscutului. Cum de putea făuri asemenea minunăţie fără să-şi poată aminti nimic din copilărie, fără a-şi cunoaşte măcar numele?

Nu simţea nimic din bucuria noului. Peisajul îi părea mereu neschimbat. Nu putea admira nimic din frumuseţea iernii; era posedat de demonul plictiselii. Nu ştia încotro merge, habar n-avea de unde vine. Căuta doar să înţeleagă ce gândise predecesorul său, bănuind că avea de înfruntat aceleaşi dificultăţi.

După urme, cel care rupea zăpada părea dezorientat. Mergea în zigzag, se oprea să se odihnească, dar nu se întorcea să vadă cât străbătuse din imensitatea de cleştar. Deschidea drumul căutând să păşească pe unde zăpada era mai subţire şi ocolea crevasele ascunse.

Ajungând la un râu lat şi leneş sub povara podului de gheaţă, găsi că aici, între dunele albe şi tufele golaşe de lozie, era cel mai nimerit să-şi clădească un iglu.

Şi predecesorul – ar fi trebuit să-i dea un nume, dar nu-şi cunoştea nici propria identitate – căutase din ochi locurile astea potrivite pentru un adăpost. Tasase un mic cerc unde, un foc şi mâncase. Vrăbiile, însoţitoarele iernatice ale călătorului, culegeau firmiturile rămase. Reaprinse focul, îşi făcu o cafea întinse unt pe feliile mari de pâine neagră şi gustă din bucata de ciocolată.

„Când voi termina proviziile, voi construi un iglu…”

Întremat, părăsi râul şerpuitor pentru a nu pierde tiparul plictiselii. Treptat frigul îi îngheţă aburul de bună-dispoziţie şi continuă drumul anevoios doar pentru a-l întâlni pe omul acela ciudat, căruia îi imita fiecare pas şi pe care şi-l dorea călăuză. Îi depistă câteva trăsături: era stângaci, cum era şi el, avea un număr mare la bocanci, nu suferea de frig şi păşea după cum îi era dispoziţia sufletească.

Se gândi iarăşi unde să înnopteze. La o tufă de măceş, se oprise să vadă stolul de vrăbii gureşe şi nu se îndurase să le sperie apropiindu-se prea mult. Adăstă şi el pentru a le privi, căutând să le imite ciripitul. Constată cu stupoare că era mut. De asta pribegea fără ţintă, de asta ocolea oamenii şi tot ceea ce-i amintea de ei. Nu dorea decât să-l întâlnească pe singuratecul care-i deschidea drumul.

Ajunse la o cale ferată, poate era aceiaşi, dar rezistă tentaţiei de a se apropia de vreo aşezare omenească. I-ar fi fost necesari o pereche de ochelari de soare. Risca să orbească ar fi pierdut urma singuratecului din faţă şi ultima speranţă pe lumea asta. Se consola doar cu ideea păcălirii timpului. Soarele dădea semne crepusculare. Căută să nu se gândească la asta şi grăbi în speranţa apariţiei la orizont a siluetei salvatoare.

„Singura soluţie e să-mi construiesc un iglu…”

Fără să perceapă câtă vreme trecuse de când părăsise stâlpii de electricitate, ajunse la două bătrâne de zăpadă aşezate faţă în faţă. Privi cu luare-aminte urmele înşirate dezordonat înainte-i şi propriile urme făcute cu bocancii grei: erau identice. El sculptase ambele statui, deciziile neclare ale predecesorului erau de fapt izvorâte din gândurile sale; era doar o singură persoană în pustietatea asta, una stângace şi cufundată în muţenie.

Singur în imensitatea de cleştar, fără a şti de unde vine şi

încotro se îndreaptă.

Fatalitate!

Unica ieşire din acest cerc era să-şi construiască un iglu, precum eschimoşii, să se întindă pe blana sa de oaie şi să aştepte acolo zorile sau moartea cu arama somnului de gheaţă.

Semăna cu un şarpe care-şi înghite coada. Mai bine şi-ar continua drumul cât se mai zăresc urmele.